

[Forsvarsministeren.]

ogsaa en Del velvillige Udtalelser fra forskellige Sider. Lidt Velvillie var der bl. a. ogsaa i de Udtalelser, der faldt fra den radikale Finansminister Hr. Edvard Brandes, og der faldt ogsaa en Del velvillige Udtalelser fra Venstres Ordfører, Hr. Jørgen Pedersen. Men jeg gør opmærksom paa, at efter at Forslaget havde været til første Behandling og var blevet henvist til Udvalg, saa vi det ikke mere. Der blev ikke afgivet Betænkning, vi fik hverken anden eller tredje Behandling og Lovforslaget kom overhovedet ikke mere frem. Dette kunde jo tyde paa, at efter at man grundigt havde overvejet hele Spørgsmaalet, var man kommet til det Resultat, at der var saa mange Vanskeligheder her, at man alligevel maatte lade det Spørgsmaal hvile.

Dette Forslag af 1916 og det Forslag, der nu er udarbejdet af det ærede Medlem Hr. Holstein, har jo meget tilfælles med det omtalte Udkast, som i sin Tid blev udarbejdet af J. C. Christensen. Jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det kun var et Udkast. Vi ved jo alle, at J. C. Christensen, der siden blev baade Konseilspræsident og Forsvarsminister, ikke fandt sig foranlediget til at fremsætte det som Forslag; det blev stadig ved at være et Udkast, der laa i den Betænkning, der blev afgivet i 1902. Man har altsaa ikke fra Venstres Side, hverken den Gang eller senere, fundet sig foranlediget til at gøre noget nærmere ved dette Udkast, udforme det og fremsætte det i Lovforslags Form her for Rigsdagen. Og det har antagelig sin Grund i, at saa længe man forhandler det Spørgsmaal rent teoretisk, kan man naturligvis nok finde en Begrundelse for Indførelse af en Værneskat; men Vanskelighederne melder sig for Alvor, i det Øjeblik man skal fæstne det paa Papiret og give det Form af et Lovforslag.

Værnepligten er jo ens for alle. Alle maa møde, saadan er Værnepligtsloven. Enhver maa møde paa Sessionen, det er et Krav, der stilles fra Samfundets Side. Og det, der foregaar paa Sessionen nu, er, at der foretages en Udvælgelse. Man skal jo kun bruge et begrænset Antal og derfor gælder det naturligvis om, at man faar en saa skarp Sortering som overhovedet muligt. Det gælder selvfølgelig om, at man særlig faar fat paa dem, der fra Naturens Side er bedst udrustede. Det er ogsaa det, der foregaar under Sessionsbehandlingen. Og her er man mere og mere gaaet i Retning af at være meget kritisk, saa at det virkelig bliver de ubetinget tjenstdygtige, de, der

altsaa fysisk set absolut er de bedst udrustede, der i første Linie skal være Soldater. Vi har de tre Kategorier, de ubetinget tjenstdygtige, de betinget tjenstdygtige og de, der er ganske uegnede til al militær Tjeneste. Og dér er man netop i de senere Aar kommet ind paa en saa fuldkommen Udvælgelse paa Sessionerne, som det er muligt. Jeg gør saaledes opmærksom paa, at naar vi nu hvert Aar skal bruge i alt baade til Hær og Flaade 12 600 Mand af disse 32 000—33 000, eller hvor mange der nu skal møde paa Sessionen hvert Aar, er man nu i 1929 kommet saa vidt gennem denne Udvælgelse, at man til de ubetinget tjenstdygtige, altsaa til første Klasse, har et Tal paa tolv Tusinde ni Hundrede nogle og firs; vi skal, som sagt, bruge 12 600, saa de to Tal er omtrent lige store. Jeg mener derfor, man har Lov til at sige, at vi i Virkeligheden er kommet vidt i Retning af denne Udvælgelse, saaledes at de, der fra Naturens Haand er bedst udstyrede, er dem, der i første Linie bliver Soldater; men jeg indrømmer, at der er en Del af omtrent samme Støbning som dem, der aftjener deres Værnepligt, som slipper fri, og dem er det, det ærede Medlem mener skal betale denne Særskat sammen med flere andre, der nævnes i Bestemmelserne i hans Lovforslag.

Nu vil jeg for det første gøre opmærksom paa, at Tjenestetiden her i Danmark ved de forskellige Vaaben, i alt Fald i Sammenligning med den Tjenestetid, man har i andre Lande, er relativ kort. Endvidere gør jeg opmærksom paa, at netop i det nye Forslag til Lov om Rigets Forsvar gaar man noget længere ned, saaledes at den normale Tjenestetid for langt de fleste, for saa godt som alle, bliver fra 4 til 6, 7 Maaneder, og det er ikke nogen lang Tid, det er ikke noget stort Offer, man her forlanger fra de værnepligtiges Side. Naar vi har en saa relativ kort Tjenestetid, og de unge, der bliver indkaldt, efter den Udvælgelse, som finder Sted, faar en fornuftig Træning — og det var jo Meningen med det hele — er jeg overbevist om, at det kan blive en Fordel for vedkommende i Stedet for, som det ærede Medlem stadig mener, en Byrde, og jeg er ogsaa overbevist om, at det i mange Tilfælde er en Fordel. Det har været nødvendigt med det System, vi har her i Landet, at anvende Lodtrækning, og det viser sig altid ved Lodtrækninger, paa dette Omraade som paa andre Omraader, at den ene kan være mere heldig, den anden noget mindre heldig. Noget tilsvarende har vi næsten overalt i